

De gezindheid van Christus

door: W.J. Hocking

Want laat die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was

Filippenzen 2:5-11

Inleiding

Fil.2 spreekt over de Heer Jezus Christus als mens op aarde. Fil.3 spreekt over Hem zoals Hij nu is in de heerlijkheid.

De brief in zijn geheel zou, om haar te onderscheiden van de andere, de brief van de christelijke ervaring genoemd kunnen worden. Om de manier waarop zij Christus voorstelt in verband met het leven van de gelovige. De christelijke ervaring zou moeten zijn – ik wil graag geloven dat ze dat inderdaad ook is – de ervaring die de heiligen hebben met de wandel met Christus. Ervaringen met Hem. Het is nodig dat op te merken. Want er zijn mensen die zich ten onrechte voorstellen, dat de christelijke ervaring onze proefondervindelijke kennis is van onze boze natuur in ons. Wanhopig zondig en die dat zal blijven tot het eind.

God wil, dat de Zijnen, voorzover zij in deze wereld zijn. Een wereld waar alles ijdelheid is en najagen van wind. Die vol is met dingen die tegengesteld zijn aan de nieuwe natuur. Waar beproeving, verdriet en teleurstellingen zijn. Dat de Zijnen toch in staat zouden zijn zich met Christus te voeden. In Zijn liefde en zorg te vinden wat voldoende is voor al hun behoeften. Wij weten dat in de hemel onze aandacht volkomen zal uitgaan naar de Heer Jezus Christus. Daar zullen al onze gedachten gericht zijn op Hem in aanbidding. In directe relatie, verbinding met de persoon die het middelpunt van de hemel is.

Maar in deze wereld waar de zonde alles schijnt te overheersen. En in alles lijkt door te dringen. Zelfs in de heiligste en verhevenste bezigheden. Wanneer we tezamen zijn om God de Vader en God de Zoon te aanbidden. Hoewel dan openbaar wordt wat tegengesteld is aan God. Het dan duidelijk wordt en ons er aan herinnerd dat wij op aarde zijn en nog niet in de hemel. Maar het is toch voor de gelovige een heerlijke en gezegende ervaring. Dat te midden van onvolmaaktheid er een verborgen bron van vrede en vreugde is die de wereld niet kent. Het geheim van de bron is de heilige persoon van de Heer Jezus Christus. Hij komt naar ons toe in al onze moeilijkheden en beproevingen. Hij geeft het lijdend hart Zijn troostend woord: “Vreest niet.” Hij legt Zijn machtige hand op

onze zwakheid. Hij richt ons op als wij ons voelen wegzinken. Hij doet ons voortgaan met hernieuwde kracht. Op onze weg naar de hemel. Hij vult onze harten met geluk en vreugde. Dat is de ware christelijke ervaring. En deze brief staat vol met vermeldingen van de ervaringen van Christus. Deze heeft Paulus in deze brief aan de Filippenzen opgetekend.

Christus voor ons dagelijks leven

Paulus had voorheen als apostel gepredikt in de grote steden van de toenmalige wereld. Voor allerlei toehoorders. Hij had veel beproevingen geleden terwijl hij aan het prediken was in de duistere wereld. Hij had Griekse en Romeinse afgoden omvergeworpen. Veel overwinningen voor zijn Meester behaald. Maar nu zuchtte hij in de gevangenis. Hij kon niets anders dan toekijken hoe anderen zijn werk voortzetten. Wat was dan de innerlijke kracht te midden van al dit lijden? “Want te leven is voor mij Christus en te sterven is winst.” Het deed er voor hem weinig toe of Christus groot gemaakt werd in zijn lichaam door het leven of door de dood. Als Hij maar werd groot gemaakt. (Fil.1:20,21) Zijn levenservaring was – ondanks het feit dat er zoveel activiteiten voor hem verboden waren – in de Heer Jezus Christus een vergoeding te vinden voor alle geleden en nog te lijden verdriet.

Op die manier is de ervaring van de grote apostel gelijk aan de ervaringen van alle gelovigen. Of het nu gaat om een kind dat zijn geloof in de Heer Jezus beleden heeft. Dat moet leren dat het hulp en bijstand nodig heeft van een zachtmoedige meester als het moeite heeft met zijn lessen. Of dat het gaat om een oudere die in ernstige levensmoeilijkheden is. Die op dezelfde manier de knie moet buigen voor de Heer. Waar hij altijd hulp en genade kan vinden. Hij die altijd bereid is te geven. Ja, blij is om te geven. Dat is de ervaring van Christus. Dat zijn ervaringen die we niet kunnen meemaken in de heerlijkheid. Maar wel nu op aarde. Waarom zuchtten we dan? Waarom zouden we terneergeslagen zijn als wij in Hem onze kracht kunnen vinden?

De Heer Jezus Christus wordt voor het hart van de gelovigen in Filippi geplaatst in elk hoofdstuk van deze brief. In Hoofdstuk 2 vinden we Hem als mens in deze

wereld. In Filippi 3 als mens in de heerlijkheid. De grote gedachte in dit hoofdstuk is: dat waar Christus is, wij ook zullen zijn. Maar in het tweede hoofdstuk vinden we wat wij nodig hebben voor de praktijk van het christelijke leven en loopbaan. De Heer Jezus wordt voor de aandacht geplaatst als voorbeeld. Wij zien Hem, de nederige mens, die God diende tot in de dood. De dood van het kruis. Zijn gezindheid zou de onze moeten zijn.

De invloed van het eigen ik.

De Filippiërs waren actieve christenen. Zij bleven niet werkeloos toekijken. Zij genoten niet van hun rust of vergaten hun verantwoordelijkheid. Zij waren actief in het verspreiden van de kennis van het evangelie. Hun ijver was gelijk aan die van de gelovigen in Rome.

Maar er waren moeilijkheden onder de broeders. Die moeilijkheden kwamen voort uit hun arbeid. Hoe prijzenswaardig hun dienst ook was, iets had er zich mee vermengd. Het bedierf de liefelijke reuk ervan. (Pred.10:1) Het "eigen ik" vermengde zich met de dienst voor God. Het moeilijkste vraagstuk dat wij als kinderen van God moeten oplossen is het probleem van het "eigen ik." Het is buitengewoon om te zien hoeveel verschillende vormen het kan aannemen. Alleen het Woord van God toont ons op een messcherpe manier aan, wat we zijn. Het "ik" vermengd zich soms in onze plannen en voornemen. Vaak vergissen we ons en herkennen of onderscheiden niet dat ons "eigen ik" ons leidt.

Zij waarop Paulus doelt, konden Christus niet prediken zonder hun eigen persoon in de dienst te betrekken. Ze vonden er de gelegenheid in hun eigen persoon op de voorgrond te stellen. Hun eerzucht te voldoen. De eerste plaats onder de broeders te zoeken. Het nieuws dat Paulus had bereikt. Had hem bedroefd. Zulke beweegredenen in de dienst bederven de belijdenis. Ze bederven het goede werk. Christus werd verkondigd. Maar helaas! Slecht, want zij predikten uit naijver en uit partijgeest. En niet omdat de liefde van Christus hen er toe drong.

Vaak is het ook zo met ons gesteld. Wat verdeeld de gelovigen vaak? Het "ik." Ieder wil zijn eigen wil doen. Wie in de woordenstrijd de sterkste is. Wie de anderen kan overheersen. Die gelukt het de eerste plaats in te nemen. Het recht van de sterkste.

Goed, hij bezit dan de eerste plaats. Of hij heeft zich op de eerste plaats gezet. Maar waar is zijn Meester? Waar is Christus? Waar is het voorbeeld van de nederige mens? Het getuigenis dat hij had moeten geven, was: Hem, die op de aarde is geweest, die God op een volmaakte wijze heeft gediend in deze wereld, een mens volkomen uitgewist. In de wegen van onze Heer Jezus Christus was geen "eigen ik." Maar waar het "eigen ik" verschijnt wordt de meester verborgen.

Deze les moeten wij ter harte nemen. Er is maar een middel voor het egoïsme. De apostel reikt dit middel

aan in het tweede hoofdstuk. Met een teerheid zoals hij alleen kon. Hij zendt hun een boodschap van liefde en opwekking. Hij verpakt het, om het zo te zeggen, in een woord van vermaning: "U zult u herinneren, zo spreekt hij, dat ik 10 jaar geleden bij u was in Filippi. U weet wat ik toen heb verdragen. Ik ben in de gevangenis geweest. Ik zit er nu ook in. Herinner u onder welke omstandigheden wij gemeenschap in het evangelie gehad hebben. Erken de liefde die in mijn hart voor u is. Zoals ik de uwe voor mij erken. Een liefde die u er toe bracht mij verscheidene keren gaven te geven voor mijn behoeften. Ik heb u nog steeds lief. En ik wens dat Christus in u verheerlijkt wordt. Want niets kan mij een grotere vreugde geven dan in u de karaktertrekken van de Meester te zien. Geef mij die vreugde! Als er enige waarheid in het evangelie en in de Gemeente is. Als er enige troost in Christus is. Enige gemeenschap van de Geest. Enige tederheid. Enig meegevoel. Zo vervult mijn blijdschap, dat u eensgezind bent. Dezelfde liefde hebt. Één van ziel en één van zin bent."

De gezindheid van Christus Jezus

Wat betekent deze vermaning? Wat wil de apostel in hun harten laten doordringen? Hij wil dat zij dezelfde gezindheid hebben als in Christus Jezus was. Als zij namelijk dezelfde gezindheid hadden en eenzelfde gevoelen als in de Heer was. Zou dat betekenen dat de werking van het "eigen ik" geheel niet in het geding was. Dat Christus de eerste plaats onder hen had. Ieder zou de gezindheid van Christus hebben. Als Christus op de eerste plaats staat, staat het "eigen ik" geheel in de schaduw. Het "ik" is buiten werking en uitgesloten. Dat is het enige middel, waardoor de gelovigen dezelfde gezindheid kunnen hebben. Het belang daarvan is zo groot, dat Paulus aandringt op deze vermaning. Hij zet de vermaning kracht bij door de gedenkwaardige verzen. De verzen die we zo goed kennen en liefhebben. De verzen die gaan over de Heer Jezus Christus. Hij spreekt niet over zichzelf, als voorbeeld van onbaatzuchtigheid, zoals hij gedaan heeft op andere plaatsen. Hij stelt de waarheid niet op een leerstellige wijze voor. Hij dreigt niet, als of God spreekt van de Sinai, met donder en bliksem. Maar hij vraagt hun door het voorbeeld van de Heer Jezus Christus een geest van zachtmoedigheid en nederigheid aan te leren.

Op die manier geeft het eigenzinnige karakter van de Filippiërs Paulus de gelegenheid om dit voorbeeld van onze Heer Jezus Christus te geven. In Zijn vernedering, ja, tot de dood van het kruis. Let op de uitdrukking: "*Want laat die gezindheid in u zijn.*" Hij spreekt niet over zelfverloochening door vasten en gebed. Over strenge zelfdiscipline om onze oude mens voor dood te houden. Hij zegt eenvoudig: "*Want laat die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was*" De Heilige Geest is op aarde gekomen om Christus in gestalte te geven. De gezindheid van Christus zal in u werkzaam zijn, als u die gezindheid in u toelaat en laat werken.

Door uw “ellendig ik” naar voren te brengen sluit u de Meester uit. Daardoor ontnemt u van uw leven, dat karakter, dat in Hem, God aangenaam was.

De evangeliën vermelden ons de wonderbare en buitengewone gebeurtenis van een hemel die geopend werd. En God de Vader zelf, die zich van boven uit de hemel richt tot de mensen en zegt: *“Deze is mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden.”* De reden dat dit gebeurde was, omdat de Zoon van God was neergedaald in volledige vernedering. Daar was voor het oog van de Vader de openbaring van de gezindheid van Christus. Laat die gezindheid ook in ons zijn. Dat was de wens van de apostel. Wij kunnen deze gezindheid niet krijgen door inspanning. Het moet door de werking van een ander. En die andere is de Heilige Geest van God. Die zal deze gezindheid in onze harten en in onze geest leggen. Als er tenminste geen tegenstand is van het “eigen ik.” Het “eigen ik” is een bedroevende hinderpaal voor Zijn invloed.

Het lezen van het hele gedeelte van vers 5-11 zal ons misschien verwonderen over de onmetelijkheid van zijn betekenis en de woorden. Dikwijls horen we dit gedeelte in het openbaar lezen. Maar er zijn er veel die bij het lezen schijnen bang te zijn vers 5 in zijn geheel te lezen. Zij beginnen het lezen vanaf het midden van het vers. Zij beginnen met: “Christus Jezus die in de...” Omdat zij onwillekeurig denken: “dat kan nooit waar worden bij mij. Wat ik lees heeft betrekking op de Heer Jezus. Op Hem en op wat Hij gedaan heeft. Dat kan niet waar zijn van mij. Daarom zal ik alleen maar lezen wat waar is van Hem. Het is te veel gevraagd, dat die zelfde gezindheid die in de Christus Jezus was ook in mij kan zijn. Maar we moeten de Bijbel lezen zoals het er staat. Als deze gezindheid niet in mij is, komt dat, omdat ik die gezindheid niet heb willen toelaten in mij. Hoe klein mijn hart ook is, het word bezig gehouden door een ander en niet door Christus. Als Hij er in woonde zou hij zijn gezindheid van nederigheid in uitstorten. Te dikwijls troont het “eigen ik” in mijn hart. Mijn eigen weg, mijn eigen zaken, mijn wens om groot te worden. En er is geen plaats tegelijkertijd in hart voor de Meester en voor mij.

Toch zegt de apostel: *“Want laat die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was.”* En om meer kracht aan deze grote vermaning te geven, gebruikt hij drie woorden die de persoon van de Heer Jezus Christus betreffen. (vs11) Woorden, die wij kunnen lezen, waar we goed aan doen ze te lezen, altijd te overdenken.

Er is niets dat meer heilig, meer kostbaar is in de hele wereld, dan de waarheid geopenbaard over onze Heer Jezus Christus. Het voorrecht om met Hem te wandelen in Galilea. Om Zijn gesprekken te horen in Jeruzalem. Hebben wij niet gehad. Maar het ligt wel op onze weg die woorden te lezen wat over Hem is geschreven door de Heilige Geest van God. Ze zijn absoluut waar en volmaakt. Je moet er niets aan toevoegen en zouden we iets van deze woorden, van genade en heerlijkheid van onze geliefde en kostbare Heer, durven afdoen? Alleen de Heilige Geest heeft door de pen van de apostelen

passende en juiste woorden kunnen laten opschrijven over de Heer Jezus. En geliefden, we hebben een schat van onschatbare waarde. De Bijbel geeft ons woorden die op de eerste plaats bestemd zijn onze aanbidding op te wekken. Niet om onze kennis te vergroten. Ik erken dat ze eenvoudig en gemakkelijk te lezen zijn. Alleen begaan we een grote fout als we veronderstellen dat we ze noodzakelijkerwijs ook kunnen begrijpen, omdat ze zo duidelijk zijn. Geïnspireerde woorden zijn waar en duidelijk. Ze laten ons geloof de kostbare persoon van Heer Jezus Christus zien. God geopenbaard in het vlees. Daarom kunnen we niet, over een dergelijk onderwerp, ja, we zouden het niet moeten durven, woorden gebruiken over de Heer, die niet nauwkeurig in overeenstemming zijn met dat wat de Heilige Geest al heeft geschreven. Alle zonden en dwalingen die het christendom begaan heeft, zijn terug te voeren op het feit, pogingen van mensen om te bepalen en te beperken wat onverklaarbaar en onbepaald is in de Heer Jezus Christus. Welke menselijke taal is bevoegd om Zijn lof en Zijn waardigheid uit te spreken. Welke menselijke geest zou de verborgenheid van Zijn Persoon kunnen peilen? Laten we de Bijbel aannemen zoals ze spreekt over Christus. Laten we het woord lezen, onthouden en standvastig vasthouden. Op de manier zoals de Heilige Geest ze heeft gegeven. Het zal onze zwerfzieke gedachten vangen en leiden en ons hart bewaren in aanbidding en lof. Vol eerbied.

Geen eerezucht in Christus Jezus.

Wij moeten niet nieuwsgierig proberen in te dringen boven wat geschreven is, in de verborgenheid van het Woord dat vlees geworden is en onder ons heeft gewoond. Maar hier hebben we een openbaring over Christus Jezus. “Die in de gestalte van God zijnde het geen roof geacht heeft God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft, de gestalte van een slaaf aannemend, de mensen gelijk wordend.” Hij is God in al de volheid van Zijn persoon en van Zijn Godheid. En wat merkwaardig is. Christus Jezus was op aarde, als God in deze wereld, maar zonder enige poging of wens de rechten van Zijn eigen eeuwige Persoon, als Zoon van God te doen gelden. Wat een tegenstelling met de eerste mens die op aarde was.

De eerste mens was Adam. De tweede, de Heer uit de hemel. Hij was Heer over alles. Toch kwam Hij in waarachtige nederigheid. De eerste mens Adam, was niet tevreden over zijn plaats in de wereld. Hij was de vertegenwoordiger van God op aarde. Alle schepselen waren hem onderworpen. Hij was soeverein in deze wereld. Maar de wens om te worden, wat hij niet was, sloop in zijn hart op de verleiding van de boze. Hij begeerde dat wat zonder ongehoorzaam te zijn buiten zijn bereik lag. Op de influistering van de slang wenste hij om te eten van de verboden vrucht. Als God te worden. Te kennen goed en kwaad. Adam werd eerezuchtig met de wens om zich te kunnen verbeteren. Dat was een verkeerde gedachten. Als hij in Eden om zich heen keek, was alles wat hij zag van hem, op één

uitzondering na. Er was een boom waarop God een verbod had gelegd. En zijn ziel wenste boven alles, de vrucht van deze boom, om hoger te worden. Hoger te komen, meende hij, dan wat God hem had gemaakt.

Dat is het geheim van Adams val. De lust om te bezitten, wat God voor Zichzelf heeft bewaard, heeft niet opgehouden met het hart van mensen te bederven vanaf die dag tot nu toe. De mensen zijn niet tevreden met wat God hun heeft gegeven. Ze willen geen afstand doen van dingen die Hij heeft verboden. Ze zijn niet blij met wat Hij geeft en danken Hem er zelfs niet voor.

Onze Heer Jezus Christus was in de natuur van Zijn wezen, in de gestalte van God. Hij was God geopenbaard in het vlees. Gekomen om de Vader te verklaren. In deze wereld gekomen was het voor Hem voldoende eenvoudig een mens te zijn in de gedaante van een slaaf. Afhankelijk van alle Woord dat uit de mond van God uitgaat. Op die manier is Hij blootgesteld aan de 40 dagen durende verzoeking. Omdat Hij honger had kwam de Satan tot Hem en zei: "Indien u Gods Zoon bent, zeg dat deze stenen broden worden." De Christus Jezus was God. Hij was de Zoon van God. Zoals ook Satan wel wist. Hij had de macht zich van brood te voorzien, zelfs uit stenen. Maar Hij had de plaats van de afhankelijke mens ingenomen. Hij achtte het geen roof God gelijk te zijn, toen Hij zich in de woestijn bevond. Hij zei: "De mens zal van brood alleen niet leven." De listige veronderstelling van Satan: "Indien u Gods Zoon bent," maakt hem niet boos. Hij ontkende niet dat Hij God was. Maar Hij liet zien dat het Zijn spijs was de wil van Zijn Vader te doen. Hij was de Zoon van God. Maar Hij was in de woestijn als mens en de mensen gelijk geworden. Gehoorzaam aan God, onderworpen aan de wil van Hem die Hem had gezonden. Hij kon om zich heen kijken in de woestijn. De woestijn een tegenstelling met de Hof van Eden, de bloeiende reinheid, geschapen door de hand van de Schepper. Daar was Adam, omringd door een heerlijk tuin, en bezittend al wat oog en hart kon wensen. Maar de Heer Jezus Christus was 40 dagen in de woestijn bij de wilde beesten. Daar kwam de verzoeker bij Hem. Daar in woestijn weerstaat de Heer de boze en behaalde de overwinning. Hij was gehoorzaam aan de wil van Zijn Vader. Hij maakt geen aanspraak op de gelijkheid met God, die innerlijk de Zijne is. Hij maakt er gebruik van.

Dat was de gezindheid van Christus Jezus. Dat leert ons hoe wij het moeten toepassen in ons dagelijks leven. Wij hebben allemaal een verschillende plaats in deze wereld. Laten we eerezucht toe om ons te verheffen boven onze huidige omstandigheden? Een eigen weg te zoeken om onderuit te komen wat onze ontplooiing schijnt te verhinderen? Wat ons schijnt naar beneden te houden? Denken we recht te hebben op wat bereikbaar is? Worden we boos onder Zijn hand? Als dat zo is, dan zijn we in tegenstelling met Hem, die de Zoon van God is.

Onze trage geesten kunnen de uitmuntende schoonheid en waarde niet zien die het leven van Christus voor

God heeft. Laten we ons een ogenblik voorstellen. God de Vader die Zijn blik laat gaan over miljoenen menselijke wezens. Die zich van Hem hebben afgekeerd. Ieder hun eigen weg gaan. Zich overgeven aan hun eigen plezier. De dingen van de wereld najagen. De heerlijkheid van Hem die in de hemel is er buiten houden. En wat het dan voor Hem is geweest, in de woestijn één mens te zien, volmaakt gehoorzaam aan Zijn wil. De Vader vindt Zijn welbehagen in de Zoon. De gezindheid die Christus Jezus was, was schoon en heerlijk in het oog van God. Voor ons nut en voordeel wordt dit meegedeeld. Tot navolging, als voorbeeld.

Hou op met alle kleine conflicten en ijdele eer! Laten we Hem bekijken, die gehoorzaam is geweest. Die alle listige verzoeken van de boze heeft weerstaan. Die Zichzelf niet heeft verhoogd boven de plaats van vernedering die Hij heeft ingenomen om de wil te doen van Hem, die Hem gezonden had.

De vernederde dienstknecht.

Christus Jezus was in de gestalte van God en toch aan Hem ondergeschikt in het eeuwig voornemen. (Hebr.10:7) Hij heeft niet als Satan gedacht, dat het een voorwerp van roof was, om God gelijk te zijn. Maar heeft zichzelf ontledigd, de gestalte van een slaaf aannemend. De Heer zelf de onderhouder van alle dingen heeft zich vernederd. Hij heeft zichzelf vrijwillig vernietigd op aarde. Hoewel Hij steeds de Zoon van God was, gedurende Zijn hele dienst, heeft Hij gewandeld in Zijn weg als waarachtig mens. Hij heeft Zijn [uitwendige] heerlijkheid op zij gelegd en is gekomen om te dienen.

Ik ken geen mooier beeld van Christus Jezus, als dienstknecht die zichzelf vernederd, dan dat van Johannes 13. De nacht, waarin Hij werd verraden, was de Heer Jezus met zijn discipelen aan het avondmaal van het Pascha. Hij had zeer begeerd, wordt ons gezegd, het Pascha met hen te eten voor het lijden. Hij was lang bij zijn discipelen geweest. Drie jaar lang hadden zij Zijn handelen kunnen bekijken. Zij hadden Zijn genadige handelwijze gezien. Zij wisten dat Hij zachtmoedig en nederig van hart was. Hij had hun geleerd dat zij het karakter van hun Meester moesten dragen. Maar daar aan die tafel. Als Hij het Pascha viert voor laatste keer met Zijn discipelen. Hadden de discipelen vreemd genoeg vergeten de nederigheid en gehoorzaamheid van hun Heer als mens. Wat deden de discipelen? Zij ruzieden onder elkaar, wie de meeste was onder hen. Zou het Petrus, Jacobus of Johannes zijn? Een geest van eerezucht werkte in hun hart. Terwijl het kruis al een schaduw werpt in de bovenzal waarzij waren. Twistten zij onder elkaar om te weten wie de meeste was. En dat in de tegenwoordigheid van de vernederde Dienstknecht. De van God gekomen Zoon, die zichzelf had ontledigd en die de plaats van uiterste vernedering ging innemen.

Als we dit verhaal uit Johannes lezen. Dan kunnen we ons verwonderen en de zachtmoedigheid van de Heer aanbidden. Hij vernedert zichzelf in zijn dienst van liefde. Hij wist dat de Vader Hem alle dingen in de hand gegeven had en dat Hij van God was gekomen en tot God heen zou gaan. Hij wist dat Zijn uur gekomen was om van deze wereld over te gaan naar de Vader. Dat alles spoedig volbracht zou zijn. Hij staat op van de maaltijd. Legt Zijn kleren af en pakt een linnen doek en omgord zich. Door dit voorbeeld laat Hij hun zien dat Hij hun dienstknecht was. Hij giet water in het bekken. Knielt bij hun voeten neer en wast ze en droogt ze af met de linnen doek. Hij doet deze nederige dienst bij elk van hen. Wat moeten de discipelen ervaren hebben in hun hart toen ze de Heer dit zagen doen? Het werk van de dienstknechten van het huis. Kunnen wij aan de Heer denken, zonder bewogen te worden, wanneer Hij zich neerbuigt om deze dienst te verrichten aan de voeten van Petrus? Petrus die Hem zou verloochenen. Jacobus en Johannes. En van Judas, die Hem zou verraden.

Als altijd, dient Christus Jezus de Zijnen in afhankelijkheid van Hem, die Hem had gezonden, en in overeenstemming met Zijn wil. De Heer laat zien dat de mens die God wil dienen bereid moet zijn om af te dalen op de laagste plaats. Het dienen van een verrader, een zoon van het verderf, een bode van de duivel.

De discipelen begrepen Christus Jezus niet. Hij vernederde zich dan ook zodat zij zouden kunnen leren wat nederigheid was. Om zijn nederigheid te laten zien, vernietigde Hij zichzelf en nam de gestalte van een slaaf aan. Hij boog zich neer om de voeten van Zijn volgeling te wassen die Hem zou verraden. Hij zegt: *“Begrijpt u wat Ik u heb gedaan?”* ... *“Als dan Ik, de Heer en de Meester, uw voeten heb gewassen, dan behoort ook u elkaars voeten te wassen.”* Hebben wij genade om dat te doen? We hebben genade nodig om ons in staat te stellen ons te vernederen. Als wij de voeten van anderen willen wassen moeten wij afdalen. De laagste plaats innemen. Wij moeten ons buigen voor onze broeders. De geest van onze Heer en Meester vertonen. Als wij onze broeders willen dienen, in de gezindheid van Christus Jezus, moet het “eigen ik” afgelegd worden in de dienst van Christus.

De gestalte van een slaaf

“De gestalte van een slaaf aannemend, de mensen gelijk wordend.” Als we lezen, dat de Heer de gestalte van een slaaf heeft aangenomen, heeft dat betrekking op Zijn komen in de wereld. Niet op de voetwassing die hierboven als illustratie, van zijn dienst als slaaf, is gegeven. Hij is niet tot de mensen gekomen in de gestalte van God. Dat is een vorm, die onzichtbaar en ontoegankelijk is. Hij is vlees geworden. Wat in de bovenzaal gebeurde illustreert wat de Heer verstaat onder Hem dienen die Hem gezonden had. Voor Christus Jezus betekende de dienst voor God, de dienst onder mensen, zelfs onder de slechtste mensen, liefde tot God.

Maar Jezus heeft de gestalte van een slaaf aangenomen, is de mensen gelijk geworden. God heeft dienstknechten in de hemel. De engelen zijn Zijn hemelse dienstknechten. Sterk en machtig, verstandig om Zijn bevelen uit te voeren. Op Zijn bevel gaan ze van het ene eind van het heelal naar het andere eind. Deze bewoners van de hemel, ontelbare aantallen dienen de Schepper. Maar Christus Jezus is een weinig minder dan de engelen geworden vanwege het lijden van de dood. Als Hij als engel gekomen was, zou dat geweest zijn in de gedaante van een wezen dat niet gezondigd had. Maar Hij is gekomen in de gelijkenis van een mens. De engelen konden Hem zien als iemand die de mensen gelijk was, maar zonder zonde, terwijl alle anderen zondaars waren. Christus Jezus was in gelijkenis van het zondige vlees hoewel Hijzelf geen zonde gekend heeft. (Rom.8:3) *“En uiterlijk als een mens bevonden heeft Hij Zichzelf vernederd.”* Onze Heiland is in deze wereld gekomen, zo vreedzaam, zo geruisloos, dat de grote massa van mensen dit onvergetelijke gebeuren niet heeft geweten. Hij is in een kribbe in Bethlehem geboren. In de kalmte van de nacht. Wat een nederigheid. De engelen wisten het. Maar hoe weinig mensen op aarde wisten het. De nederige en arme maagd uit Galilea was uitverkoren om het middel te zijn waardoor de Zoon van God onder de mensen geboren moest worden. Voor de Zoon van God was dat een nederige manier om op de aarde te komen. Hij is gekomen niet zoals Hij straks zal terugkomen. Niet als een bliksem. Ook niet in de schittering van Zijn heerlijkheid als ieder oog Hem zal zien. Hij is Zijn nederige weg gegaan en godsdienstige mannen en vrouwen hebben Hem kunnen zien als het Kind van Bethlehem. Hij heeft zich niet opgedrongen om de aandacht van mensen te trekken. Hij is precies op de plaats gekomen die de Schriften aangekondigd hebben. In alle nederigheid en vernedering.

De vleeswording heeft zijn lessen. De apostel gebruikt deze om ons in te prenten wat wij traag zijn om te leren. Te leren, de onmetelijke waarde van de nederige geest in tegenwoordigheid van God. Christus is als baby geboren. Hij is niet door de groten der aarde begroet. Maar door een Simeon, een Anna, die in het verborgen de vervulling van de beloften van God over de Messias verwachtten. Wij kunnen de hele geschiedenis van onze Heer tot ons voordeel bekijken als we over Zijn vrijwillige en voortgaande zelfvernedering lezen.

Gehoorzaam tot de dood.

Het Woord van God gaat verder en zegt dat Christus Jezus Zichzelf vernederd heeft, en is *gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de kruisdood.* Voor de Heer Jezus was er geen noodzaak om te sterven. Voor ons echter is de dood een noodzaak. Want het loon van de zonde is de dood. (Rom.6:23) De Heer Jezus was rein en heilig. Hij was gescheiden van de heerschappij en smet van de zonde. Maar Zijn weg van gehoorzaamheid leidde naar de dood. Want de Zoon

des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen. Zijn leven te geven *tot een losprijs voor velen*. (Mat.20:28) Hier in onze teksten is het een feit, de Heer Jezus heeft van de kribbe tot het kruis, onveranderd en ononderbroken, een volmaakte gehoorzaamheid geopenbaard aan Zijn God en Vader. Deze gehoorzaamheid moeten wij onthouden. Wijzelf zijn zo snel om tegenstand aan allen die ons tegenstaan. Laten we denken aan Hem die niet heeft getwist, geroepen of zijn stem op de straten heeft laten horen. Als men Hem uitschold, schold Hij niet terug, maar gaf zich over aan Hem die rechtvaardig oordeelt. (1Petr.2:23) Hij heeft nooit een woord te snel uitgesproken. Geen verwijt is over zijn lippen gekomen. Geslagen, gehoond Hij antwoordt niets. *“Als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”* (Jes.53:7) Niet dat de Heer niet had kunnen spreken. Hij heeft niet willen spreken, omdat het pad van gehoorzaamheid zijn glans zou hebben verloren door een enkel verwijt. Hij is aan de wil van God gehoorzaam geweest en zo is Hij een volmaakt voorbeeld voor ons geworden. Christus Jezus is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de kruisdood. Het kruis stond altijd voor Hem. God heeft Hem kunnen bekijken, genageld aan dat kruis. Als de gehoorzame Mens, in Wie Hij al Zijn welbehagen vond. Woeste stemmen schreeuwden: *“Kruisig Hem.”* Maar de Heer bleef er doof voor. Hij hoorde alleen de stem die uit de hemel sprak. Elke dag, elke morgen was Zijn oor geopend om naar Hem te luisteren. De gehoorzame Dienstknecht, die alleen aan die stem gehoor gaf, zelfs op Golgotha. Toen men Hem aan het kruis nagelde zei Hij, in volmaakte gemeenschap, die Hij altijd met Zijn Vader heeft gehad: *“Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen.”* (Luk.23:34) Zij gaan alleen Uw plan met Mij volbrengen. Uw wil is het, dat ik aan het vloekhout zou gehangen worden. *Vader, vergeef hun.* Zo is de gehoorzaamheid van Christus volmaakt geweest tot de dood, ja, tot de kruisdood.

Geliefden, wij hebben iets kostbaars voor ons in deze wereld. *“Laat die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was.”* Wij weten heel goed, wat wij voelen als wij onvriendelijk behandeld worden. Als wij onrechtvaardig behandeld worden. Als op ons getrapt wordt. Onze geest komt daartegen in opstand. Zo is het nooit met de Zoon van Gods liefde geweest. De apostel zegt: *“laat die gezindheid in u zijn.”* Laat de zon over uw toorn niet ondergaan. Twist niet met elkaar. Laat in u geen gevoelens van toorn opkomen. Denk aan Zijn nederige gehoorzaamheid. *“Laat die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was.”*

Elke knie zal zich buigen.

Maar wat is er daarna gebeurd? Zeker er is het kruis geweest. De schande van een ontorende dood. De Heer heeft op het kruis de grootste vernedering en dood

ondergaan. Maar de geschiedenis eindigt daar niet. Dit is het einde van het eerste hoofdstuk van Christus Jezus. Een hoofdstuk dat handelt over Hem op aarde. Maar het tweede hoofdstuk lezen we in de volgende zinnen. Het is een heldere blik in de hemel en in de toekomst. Hem die de mensen hebben veracht en onteerd, heeft God *“uitermate verheven en Hem de naam die boven alle naam is.”*

Onze harten verheffen zich van Golgotha naar de heerlijkheid. Daar zien wij Hem nu. Wij zien Jezus, gekroond met heerlijkheid en eer. Hij heeft een naam die boven alle naam is. We kunnen nog verder kijken naar de heerlijkheid, die nog zal volgen. God de Vader heeft dat bevolen. Bij het licht van deze tekst zien wij in de toekomst. Miljoenen, miljoenen levenden, menigten, die nu nog in het stof van de aarde rusten, verenigen zich met de levenden, ze staan om Hem hulde te brengen, die gekruisigd is, maar die nu verheerlijkt is. Allen zullen zij de knie buigen voor Hem, die God verheerlijkt heeft, en de hulde die zij de gehoorzame Zoon zullen brengen, zal zijn tot heerlijkheid van God de Vader.

Welke beweegreden heeft de Heer geleid, dag aan dag? *“Ik moet de werken werken van Hem die Mij heeft gezonden, zolang het dag is; de nacht komt wanneer niemand kan werken.”* (Joh.8:4) Gedurende de korte tijdsspanne, die de Heer op deze wereld heeft geleefd, was ieder ogenblik vervuld met Zijn dienst voor de Vader. Hij heeft de plaats van gehoorzaamheid ingenomen ter heerlijkheid van God de Vader. Wanneer men Zijn aardse leven onderzoekt, heeft Hij kunnen zeggen: *“Ik heb U verheerlijkt op de aarde, terwijl Ik het werk heb voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven.”* (Joh.17:4) De Vader heeft de volmaaktheid van de gehoorzaamheid van de Zoon gezien. Hij herinnert ons in deze tekst hieraan. Opdat wij zouden aanbidden. Hij zal niet vergeten, wat Hij, met eerbied gesproken, schuldig is aan Zijn geliefde Zoon. Hij heeft besloten dat als mensen de kruisiging van Zijn Zoon hebben geëist, allen zullen buigen voor Hem en hun tong Hem zal belijden als Heer. Zo zal het zijn, want, zoals elk woord van God moet ook dit volbracht worden. Maar wij moeten onze tegenwoordige verantwoordelijkheid niet vergeten. Nu in deze wereld moeten wij Zijn gezindheid openbaren. De man, die nu de gezindheid van Christus openbaart. Die het geheim heeft gevonden om zichzelf weg te cijferen. De gezindheid van Christus Jezus laat schijnen in zijn wegen. Zal morgen een moeilijke weg voor zich vinden. Omdat we het “eigen ik,” altijd in ons, totdat we weten het te verbannen naar daar, waar God het heeft geplaatst, altijd op onze weg vinden. Het “eigen ik” verhindert de gezindheid van Christus Jezus te laten schijnen in en om ons.

Dat wij op volmaaktere wijze de deugden van onze Here Jezus Christus verkondigen. Het is misschien betrekkelijk gemakkelijk grote dingen te doen. Dingen waarin onze kennis en kracht in uitkomen. Maar als het geestelijk leven zich eenvoudig onderwerpt aan de wil van God. Aanneemt wat God van ons van ons vraagt,

dag aan dag. Gebeurt het dikwijls dat onze wil zich verzet tegen de gehoorzaamheid. In plaats van de gezindheid van Christus Jezus vertoont zich onze gezindheid.

Laat God ons genade geven, na te denken over deze woorden voor onszelf. Mochten wij in de persoon en dienst van onze Heer voor God iets vinden dat kracht, waarde en invloed heeft op onze wegen en op ons getuigenis voor Hem!

W.J.H.

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1954-298](#)

Titel: [La Pensée de Christ](#)